

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

Lời Thuyết Đạo
của ĐỨC HỘ PHÁP

LỄ NHẠC

TÀI LIỆU SƯU TẦM 2016

hai • không • một • sáu

Ebook được làm theo tài liệu phổ biến trên Website của **ĐAOCÁODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị thay đổi, sửa chữa những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi email vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **BAN TỐC KÝ TÒA-THÁNH TÂY-NINH, BAN PHỤ TRÁCH KINH SÁCH WEBSITE ĐAOCÁODAI.INFO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn ngõ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 19/01/2022

Tâm Nguyên

Website: tusachCAODAI.wordpress.com

Lời Thuyết Đạo
của **ĐỨC HỘ PHÁP**

LỄ NHẠC

Tài-liệu do **Ban Tốc-Ký**
Tòa-Thánh Tây-Ninh ghi chép và sưu-tập.

MỤC LỤC

▪ THÁNH THƠ của ĐỨC THƯỢNG-SANH	6
▪ LỜI TỰA	7
▪ LỜI TRẦN THUYẾT	9
▪ LỜI CHÚ CỦA NGƯỜI SOẠN	11
01 Ý NGHĨA VỀ LỄ NHẠC	13
02 Ý NGHĨA VỀ NHẠC TẤU HUÂN THIÊN	17
03 TRỌNG TRÁCH CỦA NHẠC SĨ	19
04 LỜI GIÁO HUẤN CHỨC SẮC BỘ NHẠC	23

**THÁNH THƠ của ĐỨC THƯỢNG-SANH
ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ**

Tứ Thập Ngũ Niên

TÒA THÁNH TÂY NINH

HIỆP THIÊN ĐÀI

V/P: THƯỢNG SANH

Số: 121 / TS

THƯỢNG SANH

CHUỖNG QUẢN HIỆP THIÊN ĐÀI

Kính Gửi: Hiền Huynh **HIỂN PHÁP CHUỖNG
QUẢN BỘ PHÁP CHÁNH**

Tham chiếu: Quý Thánh Thơ số 15/DS ngày 12-6-1970

Kính Hiền Huynh,

Theo đề nghị của Hiền Huynh tôi chấp nhận cho Ban Đạo Sử xuất bản để phổ biến những bài Thuyết Đạo tại Tòa Thánh của ĐỨC HỘ PHÁP từ năm 1946 đến năm 1955.

Những bài giảng được chọn để ấn hành phải có sự kiểm duyệt của Ban Kiểm Duyệt Kinh Sách.

Nay Kính

Tòa Thánh, ngày 14 tháng 5 Canh Tuất

(dl 17-6-1970)

THƯỢNG SANH

(ấn ký)

LỜI TỰA

NHỮNG BÀI THUYẾT-ĐẠO TRONG QUYỂN SÁCH NÀY LÀ LỜI VÀNG NGỌC CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP, MỘT vị Giáo-Chủ của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, một bậc Vi-Nhân của thế hệ; nên một Ủy-Ban sưu tầm và biên tập thành lập có Đức THƯỢNG-SANH chấp thuận, để xúc tiến việc sưu tầm biên tập và ấn hành các bài Thuyết-Đạo ấy. Nay cuộc sưu tầm và biên tập đã có kết quả mỹ mãn, nên Ủy-Ban đem ra ấn hành cho toàn Đạo được lãnh hội lời vàng ngọc nói trên.

Trong Ban Đạo-Sử của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ đã có sẵn một thư viện tàng trữ các loại kinh sách cổ kim Đông Tây cho các nhà khảo cứu và toàn Đạo có thêm tài liệu, những quyển “*Lời Thuyết Đạo*” của Đức HỘ-PHÁP sẽ lưu trữ vào Thư-Viện này để chư đệ tử đọc giả đến xem.

Đức HỘ-PHÁP là một trong các vị Tiên Bối khai sáng nền Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, đã thực hiện trước hết chủ thuyết Tam-Lập: “*Lập Đức, Lập Công, Lập Ngôn*”.

Về Lập Đức: thì Đức Ngài là người đầu tiên đã nghe theo tiếng gọi Thiêng-Liêng mà khai sáng mối Đạo cho toàn sanh chúng được chung hưởng hồng ân của ĐỨC-CHÍ-TÔN (NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ).

Về Lập Công: thì Đức Ngài vừa Lập Đức vừa Lập Công trong việc khai sáng. Từ cái không làm ra cái có, bắt gió nắn hình tạo thành một đại nghiệp Đạo ở cõi thế này. Nếu Ngài không phải là một Đại-Đức thì làm sao thành công được?!

Về Lập Ngôn: thì Đức Ngài lưu lại lời vàng tiếng

---

ngọc trong các bài Thuyết-Đạo mà chúng ta đang thưởng thức và còn nhiều lời giáo huấn cao siêu khác nữa mà chư quý độc giả và toàn Đạo nên lưu ý.

Nhơn danh Hiến-Pháp Hiệp-Thiên-Đài kiêm Trưởng Ban Đạo Sử, tôi xin trân trọng giới thiệu cùng quý độc giả bốn phương quyển sách quý giá này đáng được lưu niệm mãi mãi.

Trân trọng kính chào.

Hiến-Pháp
TRƯỞNG HỮU ĐỨC.

LỜI TRẦN THUYẾT

MỠI LẦN LY LOẠN LÀ MỠI LẦN THƯ TỊCH BỊ LÀM MỠI CHO BINH LỬA. NHÌN VÀO LỊCH SỬ: NHỮNG VỤ “*Phân-Thư*”, những vụ chiếm đoạt thư tịch đã xảy ra như một hệ luận trước những biến cố. Tình trạng này đã kéo dài qua các thời đại, ấy là biện pháp của những kẻ mạnh nhắm vào mục đích thực hiện chính sách ngu dân và đồng hóa triệt để.

Những kinh nghiệm đau thương ấy là nguyên nhân thúc đẩy chúng tôi cố gắng thực hiện công việc sưu tập những tài liệu này.

Chúng tôi nghĩ rằng: “*Nếu tài liệu kinh sách chỉ được tập trung tàng trữ vào một chỗ, tránh sao cho khỏi bị hủy diệt khi kẻ cường quyền đến cướp phá*”. Do đó chúng tôi quyết định quay ra nhiều bản để gửi đến, và ký thác vào những tâm hồn trung kiên với Đạo, những người dám chết để bảo tồn những tiếng nói của Đấng thay Trời dạy Đạo.

Nếu một may thay thời cuộc lại biến thiên, có thể các cuộc phân thư lại tái diễn, thì thiết tưởng trong số tài liệu này vẫn còn có nhiều người nhiệt tâm gìn giữ được vẹn toàn.

Đây không phải là việc làm của một cá nhân hay một đoàn thể, nhưng là sự đóng góp chung của những người vô danh nguyện đem hết năng lực của mình để phụng sự cho lý tưởng bảo tồn truyền thống giáo lý của Đạo. Trong khi quyển tài liệu này đến tay Quý vị thì cũng đã có người vì quá hăng say trong công việc thực hiện

---

lý tưởng mà đã phải ngã gục vì kiệt sức.

Việc làm của chúng tôi không phải là một ý nghĩ nông nổi của một sớm một chiều, nhưng là một hoài bão trong suốt thời gian ly loạn. Chúng tôi hằng cầu nguyện ĐỨC CHỈ TÔN và PHẬT MẪU ban bố phước lành sớm gặp dịp may để thực hiện hoài bão ấy.

Ngày nay chân trời đã rạng tỏ, ý nguyện đã đắc thành.

Chúng tôi xin hiến dâng trọn vẹn cho Hội Thánh tất cả những tài liệu mà chúng tôi đã ghi chép, góp nhặt sau bao nhiêu năm theo đuổi mục đích bảo tồn những lời vàng tiếng ngọc của Đức HỘ PHÁP.

Từ đây bản quyền sẽ tùy thuộc hoàn toàn vào Hội Thánh. Kính xin Hội Thánh cho kiểm duyệt và ấn hành, để cho mọi người đều được nghe lời dạy dỗ đầy yêu ái của Đức HỘ PHÁP đã dành cho chúng ta trong thời gian Đức Ngài còn tại thế.

Tòa Thánh, ngày 28 tháng 8 năm Bính-Ngọ (dl
12-1-1966)

BAN TỐC KÝ

LỜI CHÚ CỦA NGƯỜI SOẠN

KÍNH THƯA: CHÚ HUYNH, TỶ, MUỘI CÙNG CÁC
BẠN ĐỒNG MÔN.

ĐỨC HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC lúc còn
sinh tiền Ngài đã để lại nhiều lời vàng tiếng ngọc dạy
dỗ chúng sanh qua các buổi thuyết Đạo.

Nay kẻ hậu sinh được may duyên học Đạo với Đấng
Thiên Tôn qua các bài Thuyết Đạo từ quyển I đến quyển
VI (từ năm 1946 đến năm 1955 do Hội Thánh Đại Đạo
Tam Kỳ Phổ Độ Tòa Thánh Tây Ninh ấn hành), trong
những bài giảng này, Đức Ngài đã giáo hóa rất nhiều
chủ đề về Đấng Thượng Đế, Tôn Giáo, Nhân Loại... theo
dòng thời gian của từng thời kỳ lịch sử.

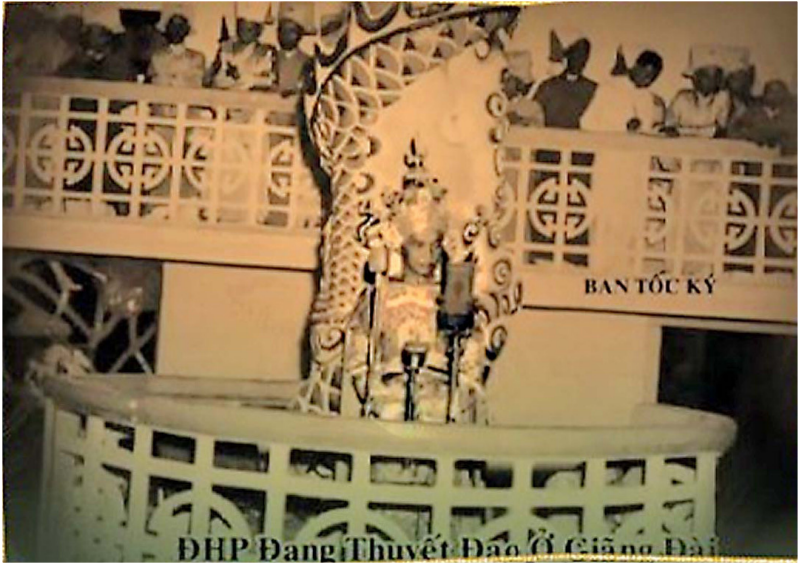
Với lòng tôn kính Đức Tôn Sư, con xin được sắp xếp
các bài giảng theo từng chủ đề để con và các bạn đồng
môn dễ dàng sưu khảo trên đường tu học.

Thành kính cầu nguyện Đức Tôn Sư luôn luôn dẫn
đắt chúng con trên đường phụng sự.

Kính bút

01 Ý NGHĨA VỀ LỄ NHẠC

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh
Đêm mồng 1 tháng 8 năm Đinh Hợi (1947)*

HÔM NAY BẮN ĐẠO GIẢNG VỀ Ý NGHĨA LỄ NHẠC. TỪ THỬ AI CŨNG CHO ÂM THANH SẮC TƯỢNG LÀ tà mị, mà căn bản của Đạo Nho là Lễ Nhạc mà chính Đạo Tam Kỳ là Nho Tông chuyển thế thì phải truy tầm nguyên lý của nó mà xác nhận cho đúng nghĩa là thế nào?

Đôi phen chúng ta không hiểu được cho uyên thâm khi dâng lễ cho Chí Tôn lúc **Nhạc Tấu Huân Thiên**, hết lớp trống, qua đến bảy bài thì lâu quá có khi phải chồn chân rồi nản chí, chính Bắn Đạo cũng vậy vì nghĩ rằng: Chí Tôn tư vị quốc dân Việt Nam nên tiên định chi chi cũng làm gương mẫu cho toàn đại đồng thể thế giới mà có lễ nhạc này luôn luôn khi dâng lễ thì ý nghĩa ấy ắt cao

trọng lắm là phải.

Bởi có nên khi mới Khai Đạo, Bản Đạo đến tại Thánh Thất Thủ Đức của ông Thơ tạo lập, Bản Đạo không tin nên hỏi Đức Lý Giáo Tông, Ngài dạy rằng, trên Ngọc Hư Cung có hai câu liền:

Phía hữu: BÁT HỒN VẬN CHUYỂN CA HUỲNH LÃO.

Phía tả: VẠN VẬT ĐỒNG THINH NIỆM CHÍ TÔN.

Bản Đạo cũng không hiểu là gì, lần lần Bản Đạo hỏi nữa, Bản Đạo lại được dạy mà hiểu rằng: *‘Kể từ phôi thai Càn Khôn vạn vật này, Chí Tôn là Khối Sanh Quang, biến thành hai Khối Sanh Khí, hai khối ấy trụ lại thành một khối lớn tương hiệp nhau mới nở sanh tiếng âm, người ta gọi là nổ âm, hay nghe tiếng Ni, Đạo Phật sửa lại thành Ừm (Ừm ma ni bát rị hồng) nhờ tiếng nổ ấy Bát Hồn mới vận chuyển biến sanh vạn vật và loài người.’*

Tiếng ấy bay ra nghe đến đâu thì Khí Sanh Quang đến đó tức là có sự sống đến, bằng chẳng nghe được thì nơi ấy tiêu diệt nghĩa là chết mất mà thôi.

Bởi có nên dùng những vật bát âm, nó đã chết đi rồi như cái trống chẳng hạn là tấm da trâu đã chết mà với sự khôn ngoan của loài người nó mới có tiếng kêu được tức là làm cho nó sống lại được, nghĩa là Bát Hồn ấy vận chuyển sống lại mà đánh lễ Đức Chí Tôn, vì có nên khi nghe Nhạc Tấu Huân Thiên là có âm thanh sắc tướng, song hiểu xác lý: **Khi dâng lễ Chí Tôn qui pháp định, thấy và nghe cả Bát Hồn vận chuyển dâng cái sống cho Ngài.**

Nên chi từ đây, khi Nhạc Tấu Huân Thiên chúng ta xem quý hơn dâng Tam Bửu, dầu phải lỡ đi nửa chừng trong Đền Thờ, nghe đến đó phải dừng lại, cấm không

được đi lộn xộn thì lễ ấy giảm điều kính trọng dâng cho Chí Tôn mà không nên.

Khi ấy là vận chuyển Bát Hồn đánh lễ Đức Chí Tôn, vì có Lễ Nhạc hiểu rõ lại thì Chí Tôn không phải là tư vị nước Việt Nam mà chính nghĩa là làm cho sống lại Bát Hồn và Ngài vẫn vui nhận lễ ấy. Ấy vậy mới có thể làm chủ và làm gương cho toàn nhơn loại được, thì danh ấy không phải là quá đáng.

Xin khuyên toàn Đạo từ đây nên để trọn tâm mà kính trọng khi Nhạc Tấu Huân Thiên.

Nói về năm cây nhang, từ thử Bản Đạo để cho các Nho gia tự do giảng nghĩa sao thì giảng, còn Bản Đạo hiểu rõ là Ngũ Khí. Chí Tôn dùng Ngũ khí mà biến thành Ngũ hành vận chuyển cả Càn Khôn thế giới tức là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Mỗi chất đều có mỗi sắc, mỗi sắc đều có mỗi khí.

Mùi vị và sanh quang của nó chúng ta không thể hưởng được, nghe được. Nên chi, khi làm lễ đốt đủ năm cây hương là đúng theo phép tín ngưỡng là qui Pháp lại, mọi vật trong Ngũ Khí dâng lễ cho Chí Tôn, chỉ có Người vui hưởng qui Pháp ấy mà thôi, cắt nghĩa rõ rệt ra là Ngũ Khí đó vậy. Đúng hơn nữa là trong Bát Hồn vận chuyển được phải nhờ đến Ngũ Khí cùng một ý nghĩa với **‘VẬN VẬT ĐỒNG THINH NIỆM CHÍ TÔN’**.

Đạo Cao Đài là nền Đạo qui Pháp cả cái sống của Bát Hồn mà dâng lễ, trả cái sống khi mới phôi thai Càn Khôn do nơi hai khối sanh khí mà tạo thành. Ngày nay lại dâng lễ trọng cho Chí Tôn tức là Qui Pháp cho khối Sanh Khí ấy, tức là Chí Tôn vui và duy nhất là thấy sự sống trả lại cho Ngài.

Toàn Đạo nên trọn tâm xét hiểu nhiệm mầu Đạo lý ấy mà lần lần đạt cho được Chơn Pháp của Chí Tôn.

■ *THUYẾT ĐẠO QI / TR59*

02 Ý NGHĨA VỀ NHẠC TẤU HUÂN THIÊN.

Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Báo Ân Từ. Thời Ngọ 15 tháng 4 năm Mậu Tý (23.5.1948)

TÓ ĐIỀU MẪU NHIỆM NÊN NAY BẮN ĐẠO GIẢNG VỀ LỄ NHẠC ĐỂ TRÁNH SỰ THẤT LỄ KHI VÔ HÀNH lễ vì không hiểu nghĩa lý, không biết thủ lễ theo phép cho y khuôn khổ khi ‘**Nhạc Tấu Huân Thiên**’

Bên Á Đông, trong nền Đạo Cao Đài có trống có chuông, còn bên Âu Châu có chuông mà không có trống là tại sao? Tại sao Á Đông dùng trống còn Âu Châu dùng chuông?

Trống là âm thanh của Đạo. Thuở chưa có Càn Khôn Vũ Trụ, Đạo giáo có dạy: Hai lần ngưng khí đọng lại nổ ra khối lửa, khối lửa ấy là ngôi Thái Cực. Chủ ngôi Thái Cực là Đức Chí Tôn. Khi nào Trời sét nổ, chúng ta nghe sao? An Nam mình kêu ‘**ầm**’ còn theo Đạo pháp kêu ‘**ùm**’, vì cơ phép Phật sửa lại là ‘**úm**’ (*úm ma ni bát rị hồng*), câu ấy đọc có nghĩa là nắm cả quyền năng vũ trụ quản suất trong tay.

Tiếng nổ ta nghe nó ra sao? Khi nổ rồi còn nghe tiếng bay xa, nguyên căn của tiếng nổ là tiếng trống, còn giọng ngân là tiếng chuông.

Ấy vậy nguyên căn của Đạo Giáo do bên Á Đông này, có tiếng trống ngân bay qua Âu Châu, nên các Đạo giáo Âu Châu đều là hưởng ứng theo Phật Giáo mà Phật

Giáo xuất hiện nơi Á Đông. Vì vậy mà các nền tôn giáo phụ thuộc không đúng theo nguyên tắc căn bản.

Còn tại sao khi vô làm lễ, lúc **‘Nhạc Tấu Huân Thiên’** tức là lễ hiến dâng sự sống cho Đức Chí Tôn là Thầy của cả Càn Khôn vạn vật, Bản Đạo thường nhắc nhở tất cả phải đứng ngay ngắn, nghiêm chỉnh. Nhạc là hưởng ứng của cả khối Sanh Quang, của Càn Khôn vạn vật đồng thanh. Nơi Á Đông có câu: *‘Biểu thổ cách mộc thạch kim dữ tư trước nãi bát âm’*.

Các vật vô năng mà nói đặng có trật tự niêm luật hòa nhau là đạt đạo, hiệp lại với tiếng kinh mình đọc là âm thanh, nghĩa là con người cùng vạn vật đồng thanh hiến lễ. Nơi Ngọc Hư Cung có đôi liên:

**‘Bát hồn vạn chuyển ca Huỳnh lão,
Vạn vật đồng thanh niệm Chí Tôn.’**

Khi nhạc trổi, cả thầy phải im lặng, hiến cả âm thanh sự bí mật ấy gọi là **Phi Tướng Lễ**, chủ ý là trình tấu với Đức Chí Tôn rằng: *Các con biết được màu nhiệm nguyên căn của Cha lành muốn cho các con nối nghiệp theo một khuôn phép trường tồn*. Lễ đó trọng hệ như dâng Tam Bửu vậy.

Bản Đạo dặn một lần nữa, khi nào xướng **‘Nhạc Tấu Huân Thiên’** thì phải đứng bình tịnh, người nào có vô không kịp thì đứng ngoài mà thôi.

■ THUYẾT ĐẠO QII / TR 79

03 TRỌNG TRÁCH CỦA NHẠC SĨ

*Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Bộ Nhạc Lễ, .8 giờ 40 - Đêm 16
tháng 9 năm Canh Dần (1950)*

TRỌNG TRÁCH CỦA CÁC NHẠC SĨ TRONG LÚC HÒA ĐỒN HÀNH LỄ

Lễ Nhạc là hai điều trọng hệ của Đức Chí Tôn, khi Ngài đến vẫn chú ý đến hai điều ấy, chúng ta cũng vẫn biết nền Đạo Cao Đài là Nho Tông chuyển thế thì tức nhiên toàn cả xã hội như quân nơi mặt địa cầu này nhờ Đạo Nho sửa đon chỉnh đốn thiên hạ lại, chúng ta thấy xã hội tinh tú đạo đức của họ dường như đảo ngược lại khủng hoảng tinh thần mà ra vậy.

Nho Đạo đã lập xã hội ở Á Đông từ Tam Hoàng qua tới nhà Châu rồi Ngài Châu Công chỉnh đốn Tân Dân. Lễ Nhạc sản xuất do nơi Huỳnh Đế với Châu Công; ấy vậy mình phải biết nhạc, khi nào cầm cây đàn, năm mười cây hòa lại nó một giọng thì tức nhiên **chữ hòa do nơi nhạc sanh ra vậy.**

Lễ Nhạc do nơi âm thanh, bởi thế nên chúng ta thấy vạn quốc giờ phút này, dầu văn minh thế nào mà hiểu đặng nền tảng tiến của Trung Hoa thì đều khen ngợi. Từ thử đến giờ trên mặt địa cầu này có nước Tàu là do Đức Khổng Phu Tử chỉnh đốn hoàn bị nên lễ nhạc có phương thể làm môi giới làm khí cụ cho toàn vạn quốc đương buổi này, lấy tư cách lễ độ làm ngoại giao, tưởng

chắc không nghịch nhau, chúng ta thấy tấn tuồng của vạn quốc họ đều thất lễ ấy mà thế giới khởi chiến tranh.

Mấy em nhạc tự biết mình chẳng phải làm nghề sơ lược của những người đờn thổi ngoài đời như họ vậy, thành ra hèn hạ, còn nếu muốn biết tánh cách quan trọng của nó thì dở lịch sử ra xem mới biết, dầu nước văn minh nào ở mặt địa cầu này cũng không thể cải bỏ nhạc được.

Mấy em phải biết cái tinh túy mà người ta có thể đo lường nhạc cao thấp mà hiểu được, vì có cho nên mỗi nước có bản quốc thiếu. Qua nói cùng mấy em rõ, giờ phút này mấy em cầm cây đờn, giữ giá trị riêng để tự trọng lấy mình, Qua nói rõ hồi lúc Qua học đờn tài tử, Qua đờn không cần ai khen, không sợ ai chê, hễ cầm cây đờn lên giọng đều như nói chuyện về tinh thần với cây đờn của mình, nhứt là Đức Cao Thượng Phẩm sanh tiền buổi nọ, lấy cây đờn mà làm bạn thiết, hết thủy ngôn ngữ thường tình đều khinh rẻ.

Qua nghe từ ngôn ngữ của nhạc, Qua biết nó là bạn tri âm, tri kỷ, cao thâm hoạt bát của nó, nên lấy trí luận thì từ trước kia Bá Nha là bạn tri âm của Tử Kỳ, biết tri kỷ đặng để làm gương, hễ cầm cây đờn thì phiêu phi ở giữa lưng trời, nhiều khi tiếng đờn hợp với tinh thần, thấy dường như tưởng tượng ra khỏi xác thân để giúp tinh thần cường liệt vô đối, cái năng lực của cây đờn là ấy vậy.

Kẻ ngoài bàn luận, phê bình tánh cách hòa nhã mà thôi, mình biết tinh túy của mình, trọng hay khinh là do nơi mình, nếu mình biết trọng thì họ trọng, nếu mình khinh thì họ khinh, mấy em tưởng tượng nghe đờn của

mấy em, giờ phút này mấy em có thể nghĩ nó có giới hạn và có thể làm bạn với ta. Từ Thượng cổ, từ bậc yếu trọng, họ nói là bạn với nó vậy, chí hướng tự trọng của nó từ trước kia những bậc tiền nhân của chúng ta là bạn thế nào thì ngày nay chúng ta cũng làm bạn như thế ấy.

Mấy đứa thi đậu kỳ này, con đường Thánh Thể của Đức Chí Tôn đã mở rộng cho mấy em khoan thai bước tới, Qua để hy vọng tương lai kẻ nào cầm vận mạng của nó phải biết giá trị và tánh chất hòa hợp với tiếng đồn yếu điệu, hiền từ, lịch lãm, khí khái của mấy em đã đào tạo ngày kia nó có giá trị và ảnh hưởng cho cả quốc hồn là cây đờn của mấy em, nó sẽ là tương lai vận mạng của nước nhà. **Nhớ từ đây sắp về sau phải biết tự trọng lấy mình, mà biết tự trọng lấy mình thì sau thiên hạ mới trọng mình vậy.**

■ *THUYẾT ĐẠO QIII / TR 109*

Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo – Ngày 18 tháng 7 năm Quý Tỵ (1953)

THƯA CÙNG CHƯ VỊ CẨM QUYỀN CÁC CƠ QUAN CHÁNH TRỊ ĐẠO.

Hôm nay Bản Đạo đến dự lễ nầy trọng yếu đặng mừng cho cả chức sắc Bộ Nhạc lãnh sứ mạng chinh đồn cả Lễ Nhạc y theo chơn truyền của Đạo.

Các em, mấy đứa nhỏ, Thầy lấy làm vui mừng thấy cả tâm đạo của mấy em biết chọn một con đường lập thân danh khéo léo. Qua thường nói với mấy em rằng: *Nếu một nền tôn giáo mà không có Lễ không có Nhạc thì cả cái mỹ pháp của nó, dầu Thể Pháp, Bí Pháp cũng vậy, chẳng hề khi nào đặng tốt đẹp hoàn mỹ.*

Qua có giảng cho mấy em biết, vì cơ nào Nhạc là Lễ, mấy em biết khuôn khổ của Nhạc do tinh thần xuất hiện, Qua chỉ rõ một bằng chứng, dầu cho cả thầy mấy em trong Nhạc Sĩ cho tới chức lớn của Bộ Nhạc là Tiếp Lễ Nhạc Quân, mấy em cầm một cây đàn mà đàn thì không có đứa nào giống đứa nào hết, bởi cả tinh thần ra trong ngón đàn của mấy em, đó là cá nhân của mấy em đó vậy.

Ấy vậy, nhạc nó sản xuất trong tinh thần, mà tinh thần là gì? Tinh thần mới thiệt là Đạo. Tại sao Nhạc là Lễ? Lễ ngoài đời mấy em ngó thấy một bằng cơ hiển nhiên, là khi mấy em đàn hòa cùng nhau, tuy ngón đàn

của mấy em mỗi đứa đều khác, hay dở đặc biệt mỗi đứa đều không giống nhau, nhưng mà cái nhịp trường canh mấy em phải theo nó mà thôi, nếu không tùng nó thì mấy em chẳng hề khi nào hòa nhạc cùng kẻ khác được.

Ấy vậy trong khuôn khổ hòa với nhau, ấy là Lễ. Vì có cho nên Qua giảng tiếp cho mấy em hiểu, Lễ Nhạc do âm thanh đó vậy. Ngộ nghĩnh thay! Giờ phút này Qua cho mấy em biết, chỉ có dân tộc Việt Nam về văn hóa Nho Tông của chúng ta mới có đặng một cái Nhạc là đều do nơi âm thanh và điều Qua đương nói với mấy em, cái kinh dinh của các sắc dân trên mặt địa cầu này, cả các quốc dân xã hội đều nhận điều đó. Nước Trung Hoa hay các sắc dân chịu ảnh hưởng cái văn minh tối cổ của Nho Tông chúng ta mới có Nhạc, âm thanh ấy là Lễ.

Bằng cứ hiển nhiên, chính Qua đọc một tờ nghị luận tại nơi Liên Hiệp Quốc, họ luận rằng: Nếu cả thầy các dân tộc nơi mặt địa cầu này mà đặng gìn giữ cho còn Lễ cũng như nước Tàu đã được Lễ tối cổ của họ, cả những điều nghịch hẳn cùng nhau, khởi hẳn cùng nhau giữa hội nghị của Liên Hiệp Quốc chẳng hề khi nào xảy ra, nếu có xảy ra là tại họ vô lễ cùng nhau mà chớ.

Do nơi vô lễ ấy mà nhơn loại chịu thống khổ hai phen đại chiến hoàn cầu, mấy em nghĩ, họ vô lễ cùng nhau cho đến nước họ đập bàn ghế ra khỏi hội nghị của quốc tế là tại họ thiếu Lễ, mà Lễ là Nhạc. Qua lấy một bằng cứ rõ ràng, người Pháp đã nói: '*La Musique Adouoit les Moeurs*'. Nhạc làm cho phong hóa luân lý tốt đẹp dịu dàng, mà không phải một mình nước Pháp mà thôi, cả các liệt quốc Âu Châu đều cũng nói.

Ấy vậy, giờ phút này Qua ký Thánh Lịnh cho mấy

em đi các nơi, cốt yếu đặng mấy em đem cái ngôn ngữ điều hòa, lấy một ống tiêu mà Trương Lương đã làm cho tan vỡ một đạo binh hùng tráng của Hạng Võ, đánh tan nát cơ nghiệp của Sở, đầu đặt cơ nghiệp ấy đem lại cho nhà Hớn duy có ống tiêu Trương Lương mà thôi.

Giờ phút này Qua giao cho mấy em một sứ mạng làm sao cho thiên hạ nghe ống tiêu Thiêng Liêng của mấy em đặng tinh thần nòi giống mấy em đứng dậy định tương lai vinh quang cho mình với cái giọng ngọt dịu của mấy em, làm cho thiên hạ thức tỉnh, diệt tiêu bớt hung hăng bạo ngược, trái lại đem đến một con đường hòa hữn, cao quý, tốt đẹp, êm dịu, đem lại cái đạo đức tinh thần chiến thắng để cứu vãn sanh mạng loài người. Bởi giờ phút này họ đang đi đến con đường diệt vong mà chớ.

■ *THUYẾT ĐẠO QVI / TR 174*

**LỜI THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP
LỄ NHẠC**